

Steeds meer dysenterie en diarree. De toestand in de dysenterie-barak is abominabel. Gebrek aan water en aan de mogelijkheid de uitgedroogde mensen thee te verstrekken in voldoende hoeveelheid. De zieken lijden afschuwelijk en de verplegers en de artsen hebben een zeer zware taak, des te erger, omdat er zo weinig effectief kan worden gedaan. Steeds last met de verlichting in de nacht. Dagenan, van Japans fabrikaat, hebben we slechts in een hoeveelheid van vierhonderd tabletten voorhanden, terwijl wij er duizenden nodig hebben. De zieken blijven buiten de barakken in de modder liggen omdat er onvoldoende blikken voor ontlasting aanwezig zijn. Teneinde de bevuiling in de barakken te voorkomen blijven ze in de openlucht. De verontreiniging van het kampterrein is onbeschrijfelijk en het is een hopeloze strijd tegen deze voortschrijdende epidemie. Deze is des te gevaarlijker omdat de mensen ondervoed zijn en uitgedroogd, door onvoldoend voedsel en onvoldoend vocht. De dysenterie is naar onze mening niet een virulente vorm, doch de veel te geringe weerstand zal ongetwijfeld nog slachtoffers tot gevolg hebben. Desalniettemin eisen de Japanners steeds twaalfhonderd man op voor het buitenwerk op het vliegveld en zo nodig wordt dit aantal bereikt door het inschakelen van kwartierzieken. Hiervan worden dagelijks velen teruggezonden daar ze eenvoudig niet meer kunnen.

17 mei 1943 – De dysenterie neemt in omvang toe en lijkt nu toch ernstiger te worden. Mensen, die 's avonds ziek worden, hebben de volgende ochtend 15 tot 20 maal dunne ontlasting met bloed en slijm en dit verandert al snel in uitsluitend bloed en slijm.

De vliegenplaag is verschrikkelijk. In de barakken hoort men naast het gekreun en gehik der doodzieke mannen een voortdurend gegons van miljoenen vliegen, maden kruipen over de bevuilde slaappleaen en over de uitgeputte zieken. Het weinige, dat de verplegers kunnen doen, wordt door de mensen dankbaar aanvaard, doch is ten enenmale onvoldoende voor effectieve hulp. Als het weer niet spoedig omslaat, zal de epidemie in omvang nog veel meer toenemen.

18 mei 1943 – De epidemie gaat verder. Alle medicijnen zijn nu op, ook de norit.

Volgens de Japanners is het onze schuld dat de mensen overlijden, daar wij tot nu toe geen medicijnen hebben aangevraagd. Reeds op de boot hebben we aangedrongen op medicijnen en gewezen op het grote gevaar van een dreigende epidemie. Weliswaar gebeurde dit alleen bij de medische *goense*, doch dit was alleen mogelijk, omdat we geen contact kregen met een Japans medicus. Ook was het in die tijd niet mogelijk, contact met een Japans officier te krijgen. Wij hebben medicijnen aangevraagd, in tweevoud ingediend en zelfs getypt. Tot nu toe echter niets ontvangen, hoewel deze aanvraag is ingediend via de Japanse medicus.

20 mei 1943 – De dysenterie neemt steeds in omvang toe en daarnaast de verschijnselen van avitaminose. Bij vele patiënten zien wij grote zweren in het mondslijmvlies en op de amandelen. Bij twee mensen heeft dit zich ontwikkeld tot grote, stinkende zweren met sterke zwelling van de wang; een *noma*. De situatie is naar onze mening totaal uit de hand gelopen. Wij kregen nu iets meer